

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 707/2025-50

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B2-10C/55/2021 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B2-10C/55/2021 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. B2-10C/55/2021 konať bez zbytočných priet'ahov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie **500 eur**, ktoré jej **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Uznesením č. k. II. ÚS 707/2025-31 z 3. decembra 2025 ústavný súd prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručenú 28. júla 2025, doplnenou podaním doručeným 28. augusta 2025, 30. septembra, 28. októbra 2025 a 28. novembra 2025, ktorou sa

domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B2-10C/55/2021.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej doplnení a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je žalobkyňou v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vedenom na mestskom súde pod sp. zn. B2-10C/55/2021 na základe žaloby z 28. júla 2021.

3. Sťažovateľka uvádza, že napadnuté konanie nie je do dnešného dňa právoplatne skončené, čo sa týka merita veci a výšky trov konania. Posledné pojednávanie, ktoré sa konalo 3. apríla 2024, bolo odročené na účel vyhotovenia znaleckého posudku, na ktorého vyhotovenie bola znalcomi stanovená lehota 30 dní. Táto však znalcom nie je rešpektovaná a konajúci súd nevykonáva nad znalcom náležitý dohľad.

4. Sťažovateľka zdôrazňuje, že od posledného pojednávania uplynulo viac ako 17 mesiacov, počas ktorých znalecký posudok nebol vyhotovený. Podľa jej názoru daný druh znaleckého posudku patrí medzi najmenej náročné na tvorbu a prípravu. Je toho názoru, že nedôslednosť znalca je potrebné pričítať mestskému súdu, a to s poukazom na početnú judikatúru ústavného súdu.

5. Podľa názoru sťažovateľky konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva patrí medzi bežnú agendu všeobecných súdov. Ani prípadná existencia istej úrovne skutkovej alebo právnej zložitosti neodôvodňuje nesústreďený postup súdu. Sťažovateľka nevzhliada na svojej strane žiadne okolnosti, ktoré mohli spôsobiť prietahy v konaní, pričom sťažnosťou zo 14. októbra 2024 proti uzneseniu o ustanovení znalca a nariadení znaleckého dokazovania len hájila svoje oprávnené záujmy. Záujem sťažovateľky o plynulý postup v konaní deklarujú násobné sťažnosti predsedovi súdu a žiadosti o nariadenie pojednávania. Nevykonávaním náležitého dohľadu nad znalcom zo strany súdu (napríklad aj uložením pokuty) dochádza k prietahom. Rovnako namieta, že konajúci súd sa nevysporiadal s jej podaniami, ktoré „ignoruje a nereaguje na ne“, v dôsledku čoho sťažovateľka nemá predstavu o čase a spôsobe rozhodnutia vo veci samej.

6. K predmetu konania sťažovateľka uvádza, že dané konanie má pre ňu ekonomický a existenčný význam a zasahuje do jej majetkovej sféry. Zdlhavosťou konania sa nevieria sťažovateľky v súdny systém a spravodlivosť ešte viac prehlbuje.

7. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že označené práva sťažovateľky boli postupom mestského súdu v napadnutom konaní porušené, prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

8. Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje počtom rokov trvania ústavnou sťažnosťou napadnutého konania a sumou 1 000 eur až 1 500 eur za každý rok trvania konania. Uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia však bližšie nerozvádza. Ústavnou

sťažnosťou sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia 7 500 eur následnými doplneniami ústavnej sťažnosti zvýšeného na sumu 10 500 eur.

II.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie mestského súdu:

9. Mestský súd k ústavnej sťažnosti zaujal stanovisko podaním sp. zn. 1SprV/960/2025 z 5. januára 2026, ktorého súčasťou je aj prehľad realizovaných procesných úkonov a vyjadrenie zákonnej sudkyne (ďalej len „stanovisko mestského súdu“).

10. Z pohľadu predmetu konania sa spor mestskému súdu nejaví ako právne zložitý a na strane žalobcu a žalovaného nevystupuje viac účastníkov konania. V konaní k zmene zákonného sudcu nedošlo. Dňa 28. augusta 2021 bola žalobkyňa vyzvaná na odstránenie väd žaloby, ktorú následne doručila 30. novembra 2021, v nadväznosti na čo bol výzvou z 20. decembra 2021 vyrubený súdny poplatok. K úhrade súdneho poplatku došlo 16. marca 2022. Úkony spojené s prípravou pojednávania sa realizovali od 22. marca 2022 do 31. marca 2023 s uložením povinnosti žalobkyne na odstránenie väd žaloby uznesením č. k. 10C/55/2021-152 z 31. marca 2023. Predmetné uznesenie bolo právnomu zástupcovi žalobkyne doručené 10. februára 2023. Termín pojednávania bol nariadený na 23. november 2023. Žalobkyňa 9. októbra 2023 doručila podanie označené ako komplexné vyjadrenie, pričom na nariadené pojednávania sa žalobkyňa ani jej právny zástupca nedostavili. Zohľadňujúc deklaráciu žalovaného, ktorý sa na nariadené pojednávanie dostavil s cieľom uzatvorenia mimosúdnej dohody, súd pojednávanie odročil na neurčito. Žalobkyňa 9. decembra 2023 požiadala o nariadenie termínu pojednávania, ktorý bol nariadený 3. apríla 2024, na ktorom žalobkyňa požiadala o nariadenie znaleckého dokazovania. Uznesením č. k. B2-10C/55/2021-293 z 30. septembra 2024 bola žalobkyne uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania a následne uznesením č. k. B2-10C/55/2021-297 z 3. októbra 2024 nariadené znalecké dokazovanie, proti ktorému žalobkyňa podala sťažnosť. Dňa 21. októbra 2024 znalec požiadal o zaslanie spisu a zálohu znalečného. Žalobkyňa sa o stav konania zaujímala podaním 12. decembra 2024 a 27. mája 2025. Dňa 23. marca 2025 žalovaný doručil podanie označené ako vzájomná žaloba. K predloženiu znaleckého posudku spolu s vyúčtovaním odmeny znalca došlo 11. júla 2025. Znalecký posudok bol sporovým stranám doručený 25. septembra 2025, pričom žalobkyňa bola uznesením č. k. B2-10C/55/2021-412 z 12. novembra 2025 vyzvaná na doplatenie preddavku. Znalec 13. decembra 2025 požiadal o úhradu znalečného. Zákonná sudkyňa vo vyjadrení uviedla, že keďže žalobkyňa neuhradila doplatok preddavku na znalecké dokazovanie, bez vyúčtovania znalečného súd nemôže nariadiť termín pojednávania. Ústavnú sťažnosť považuje za neopodstatnenú.

11. Mestský súd uvádza, že posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti ponecháva na úvahu ústavnému súdu, avšak s tým, že k prípadným prietahom prispela samotná žalobkyňa, ktorá s podanou žalobou neuhradila súdny poplatok, nedostavila sa na nariadené pojednávanie 23. novembra 2023 bez ospravedlnenia a napokon aj samotným návrhom na nariadenie znaleckého dokazovania vyvolala čiastkové úkony nevyhnutne oddiaľujúce rozhodnutie vo veci samej. Mestský

súd uzatvára, že nie je možné prijať záver o tom, že znalec lehotu na vypracovanie znaleckého posudku nedodržel.

II.2. Replika sťažovateľky:

12. Sťažovateľka replikou z 19. januára 2026 k stanovisku mestského súdu uviedla, že tento neposkytol dostatočné argumenty, ktoré by z ústavnoprávneho hľadiska, dohovoru a korelujúcej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) ospravedlňovali nesústreďený a neefektívny postup mestského súdu.

13. Sťažovateľka poukazuje na rozhodujúcu skutočnosť, ktorou je nedoručenie znaleckého posudku ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pričom obdobie jeho vypracovania považuje za neprimerane dlhé, keďže tento mal byť vypracovaný v lehote 30 dní, pričom uznesenie o nariadené znaleckého dokazovania bolo vydané 3. októbra 2024. Súdnemu znalcovi tak jeho vyhotovenie trvalo vyše roka.

14. Nedoplatenie preddavku na znalecké dokazovanie nemalo žiaden vplyv na rýchlosť jeho vyhotovenia. Pochybenie mestského súdu podľa sťažovateľky spočíva v tom, že tento na pasivitu znalca adekvátne nereagoval uložením pokuty alebo zmenou v osobe znalca.

15. Sťažovateľka prezentuje aj novú skutočnosť neuvedenú v ústavnej sťažnosti, a to že prvé pojednávanie vo veci bolo nariadené po vyše dvoch rokoch odo dňa podania žaloby. Celková dĺžka konania presahuje ku dňu doručenia jej repliky 4,5 roka, v nadväznosti na čo by mal ústavný súd sťažnosti vyhovieť. Za podanie repliky sťažovateľka žiada priznať náhradu trov konania.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

III.1. K porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť tak, ako to ústavný súd konštantne judikuje (m. m. II. ÚS 637/2024).

18. Predmetom prieskumu ústavného súdu v tejto časti je posúdenie, či postupom mestského súdu v napadnutom konaní došlo k sťažovateľkou tvrdenému porušeniu základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, zohľadňujúc nielen nečinnosť, ale aj nesústredenú činnosť konajúceho súdu (m. m. II. ÚS 579/2024 a tam uvedená judikatúra), sledujúc splnenie základnej povinnosti súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (bližšie pozri II. ÚS 584/2024).

20. Klasifikáciu prietáhov v konaní ako zbytočných s následným vyslovením alebo nevyslovením porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd posudzuje vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

21. K právnej a skutkovej zložitosti prejednávanej veci ústavný súd konštatuje, že spor, ktorého predmetom je vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, je potrebné považovať za bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. Z doterajšieho priebehu napadnutého konania skutková či právna zložitosť veci nevyplýva, čo potvrdzuje v stanovisku aj mestský súd.

22. Po preskúmaní spisového materiálu ústavný súd zistil, že sťažovateľ svojím správaním v napadnutom konaní ovplyvnil jeho dĺžku, a to v dôsledku podania žaloby s vadami vyžadujúcimi si ich odstránenie napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu, ako aj nedostavením sa bez ospravedlnenia na nariadený termín pojednávania 23. novembra 2023.

23. Pokiaľ ide o postup mestského (pôvodne okresného) súdu, z ústavnej sťažnosti, vyjadrenia mestského súdu a predloženého súdneho spisu vyplýva, že konanie sa začalo doručením žaloby 28. júla 2021. Ústavný súd už v odôvodnení uznesenia sp. zn. I. ÚS 304/2025 zo 7. mája 2025, ktorým bola ústavná sťažnosť sťažovateľky, doručená 28. marca 2025, odmietnutá z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (ďalej len ako „prvé rozhodnutie ústavného súdu“) poukázal na prítomnosť nesústredenej činnosti mestského súdu, ktorá však v čase rozhodovania ešte nedosahovala ústavnoprávnu intenzitu. Pri terajšom posúdení postupu súdu je potrebné brať do úvahy dĺžku prípravy mestského súdu na pojednávanie v trvaní 1 roka, obdobie skoro 6 mesiacov, ktoré uplynuli od návrhu sťažovateľky na nariadenie znaleckého dokazovania do uloženia jej povinnosti zložiť preddavok, taktiež skutočnú dobu vyhotovovania znaleckého posudku (1 rok) a nenariadenie termínu pojednávania po doručení vyhotoveného posudku znalcom, hoci mestský súd priebežne vykonával úkony nadväzujúce na jeho doručenie. Ústavný súd konštantne judikuje, že v prípade ustanovenia znalca súdom za plynulý postup vypracovania znaleckého posudku v plnom rozsahu nesie zodpovednosť konajúci súd, ktorý, ak je to nevyhnutné, má pristúpiť k urgencii znalca, prípadne aj uloženiu poriadkového opatreniu, k čomu v prejednávanej veci nedošlo (II. ÚS 662/2024). K argumentácii mestského súdu, že dôvodom nenariadenia pojednávania bolo neuhradenie doplatku za znalečné sťažovateľkou, uvádza, že uvedené nie je spôsobilé ospravedlniť nenariadenie termínu. Tento postoj sťažovateľky však na druhej strane zohľadnil pri rozhodnutí o primeranom finančnom zadosťučinení, keďže ho považuje za hraničiaci s riadnou procesnou diligenciou sťažovateľky, ktorá (aj v konaní pred ústavným

súdom) sleduje čo najskoršie rozhodnutie vo veci samej. Zvolený postup mestského súdu, ktorý po doručení znaleckého posudku nepristúpil k čo najskoršiemu nariadeniu termínu pojednávania napriek vedomosti o atakovaní jeho procesného postupu sťažovateľkou v konaní pred ústavným súdom rezultujúcom do vydania prvého rozhodnutia ústavného súdu, je v okolnostiach tejto veci nenáležitý. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že aj zakotvenie pravidla podľa § 253 ods. 3 Civilného sporového poriadku ukladajúceho konajúcemu súdu povinnosť nevykonať navrhnutý dôkaz pri nezložení preddavku stranou sporu, nesmeruje k tomu, aby súd „vyčkával“ do času zloženia preddavku aj po uplynutí lehoty na jeho zloženie, ale po jeho nezložení v určenej lehote súd plynulo koná ďalej, sledujúc vydanie konečného rozhodnutia. Za danej situácie je ústavný súd navyše toho názoru, že daný nedoplatok je možné vysporiadať aj v rozhodnutí vo veci samej, prípadne v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. *„Ak nedošlo k vysporiadaniu preddavku pred rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, musí byť oprávnenej osobe riadne priznaný nárok na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP proti konkrétnej sporovej strane. V zásade platí, že trovy dokazovania je povinná nahradiť strana, ktorú zaväzuje povinnosť nahradiť trovy konania ako celku v nadväznosti na procesný neúspech alebo zavinenie zastavenia konania. Ak neuloží povinnosť nahradiť trovy konania žiadnej sporovej strane, vysporiada sa s nárokom na náhradu trov dôkazu tak, že oprávnenej osobe ho prizná proti tej strane sporu, ktorá jeho vykonanie navrhla, a v prípade dôkazu vykonaného bez návrhu proti tomu, v záujme koho bol dôkaz vykonaný. To platí všeobecne, teda aj o trovách presahujúcich hodnotu zloženého preddavku,“* (Števček, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2022. s. 1006.). Vzhľadom na uvedené tak sťažovateľkin postoj k nevyplateniu doplatku za znalečné nie je spôsobilý ospravedlniť obdobie nečinnosti mestského súdu po doručení znaleckého posudku, ktorý podmieňoval nariadenie pojednávania úhradou doplatku za znalečné.

24. Ústavný súd tak uzatvára, že nie je možné uprieť mestskému súdu snahu o riadny postup v konaní (odstránenie väd žaloby, nariadenie znaleckého dokazovania na účel riadneho zistenia skutkového stavu), ktorý však tak, ako bolo konštatované už v prvom rozhodnutí ústavného súdu, nebol ideálny, a to aj napriek obdobiam nesústreďenej činnosti, ku ktorým prispela samotná sťažovateľka. Počas posudzovaného obdobia trvania konania v celkovej dĺžke 4,5 roka tak ústavný súd zistil obdobie nesústreďenej činnosti a nečinnosti v súhrne 24 mesiacov. Aktuálna dĺžka konania je v rozhodujúcej miere spôsobená postupom mestského súdu, ktorý nepostupoval v intenciách čo najrýchlejšieho a efektívneho prerokovania a ukončenia sporu, čo je imanentné predovšetkým v období po doručení znaleckého posudku, v nadväznosti na čo mestský súd bez zbytočného odkladu nenariadil pojednávanie. To rezultuje vo vyslovení porušenia označených práv sťažovateľky (bod 1 výroku nálezu).

III.2. K porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

25. Sťažovateľka tvrdí, že postupom mestského súdu došlo aj k zásahu do označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd uvádza, že v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 182/06, III. ÚS 693/2021, III. ÚS 657/2021) zostáva priestor na to, aby sa všeobecné súdy sami vyrovnali s ochranou uplatnených práv hmotného charakteru. Preto ústavný súd ústavnej sťažnosti v časti práv hmotnoprávnej povahy nevyhovet, uprednostňujúc právomoc všeobecných súdov na ochranu

subjektívnych hmotných práv sporových strán pred ochranou v konaní pred ústavným súdom (II. ÚS 667/2025 a tam uvedená judikatúra).

IV.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

26. Keďže predmetné konanie nie je ku dňu rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, v nadväznosti na vyslovenie porušenia práv ústavný súd v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal mestskému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku nálezu).

27. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadala priznať finančné zadosťučinenie 10 500 eur.

28. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania, neodôvodnenú nečinnosť súdu, predmet konania, ale aj správanie sťažovateľky.

30. Po zohľadnení týchto okolností, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval za primerané priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie 500 eur (bod 3 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

31. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania pred ústavným súdom. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľke priznal náhradu trov konania za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Za repliku k stanovisku mestského súdu odmenu nepriznal, keďže neobsahovala žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu nebola známa z ústavnej sťažnosti, resp. z obsahu predloženého súdneho spisu. Vypočítaná náhrada trov sa podľa § 18 ods. 3 vyhlášky zvyšuje o daň z pridanej hodnoty, pretože právny zástupca sťažovateľky je platiteľom tejto nepriamej dane, a predstavuje celkom sumu 949,17 eur (bod 4 výroku nálezu).

32. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu